

ע"פ 8670/22 - אחמד אבו נאמוס נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 8670/22

לפני:
כבוד המשנה לנשיאה ע' פוגלמן
כבוד השופטת ד' ברק-ארז
כבוד השופט ד' מינץ

המערער: אחמד אבו נאמוס

נגד

המשיב: מדינת ישראל

ערעור על גזר הדין של בית המשפט המחוזי בבאר
שבע (כב' סגנית הנשיאה י' רז-לוי, כב' השופטת ג'
שלו, כב' השופט א' משניות) בתיק פ"ח
52291-10-20 מיום 7.11.2022

תאריך הישיבה: ב' בתמוז התשפ"ג (21.6.2023)

בשם המערער: עו"ד אכרם חסונה

בשם המשיב: עו"ד מיכל קליין

מתורגמן לשפה הערבית: סמיחחדאד

פסק-דין

המערער, תושב רצועת עזה, הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בשנית, במסגרת הסדר טיעון, בשורה של עבירות שבהן הואשם בשלושה אישומים שיוחסו לו בכתב האישום ואלו הן: חברות בארגון טרור, עבירה לפי סעיף 22(ב) לחוק המאבק בטרור התשע"ו-2016 (להלן: חוק המאבק בטרור); פעולה בנשק למטרות טרור, עבירה לפי סעיף 30(א) לחוק המאבק בטרור; חבלה בכוונה מחמירה (ניסיון) בנסיבות מעשה טרור, עבירה לפי סעיף 329(א)(2) עמוד 1

לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) בצירוף סעיף 37(א) לחוק המאבק בטרור; אימונים למטרות טרור, עבירה לפי סעיף 29(ב) לחוק המאבק בטרור; הסתננות מזוינת, עבירה לפי סעיף 4 רישא לחוק למניעת הסתננות (עבירות ושיפוט) תשי"ד-1954; הכנה לביצוע מעשה טרור (רצח), עבירה לפי סעיף 28(א)(3) לחוק המאבק בטרור, ביחד עם סעיף 300 לחוק העונשין; וכן היזק בזדון, עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' סגנית הנשיאה י' רז-לוי, כב' השופטת ג' שלו, כב' השופט א' משניות) סקר במפורט את האישומים שיוחסו למערער וקבע כי מתחם העונש ההולם בגין האישום הראשון נע בין 3 ל-7 שנות מאסר ואילו באישומים השני והשלישי נע המתחם בין 4 ל-8 שנות מאסר. לאחר איזון בין שיקולי ענישה, כמו גם דיון מפורט בטענה לאחידות הענישה בהתייחס לאחר שהיה שותף למערער בפרשה זו (איסמעיל) העמיד בית המשפט את עונש המאסר בפועל על 9 שנות מאסר וכן נגזר עונש מאסר על תנאי בסייגים שפורטו.

לפנינו ערעור על חומרת העונש.

באכוחו של המערער טען כנגד המתחם שנקבע על ידי בית המשפט. להשקפתו לא ניתן ביטוי לנסיבותיו המיוחדות של המקרה שעליהן עמד בפירוט בכתב ובעל פה, כמו גם לנסיבותיו האישיות של המערער ולטענתו כי הגיע לארץ על מנת להיעצר. נטען בנוסף כי העונש חורג מרמת הענישה הראויה בהקשר בו עסקינן; כי לא ניתן ביטוי הולם לעקרון אחידות הענישה בין העונש שנגזר עליו לבין העונש שנגזר על איסמעיל במסגרת הסדר טיעון "סגור", כמו גם לעובדת קטינותו במועד בו נעברו העבירות נושא האישום הראשון וחלוף הזמן מאז. לפיכך ביקש שנקל בעונשו של המערער.

באתכוח המדינה השיבה בפירוט לטענות המערער, וביקשה כי העונש שנגזר יושאר על כנו, מטעמיו של בית המשפט המחוזי.

שקלנו את טיעוני הצדדים. בית המשפט המחוזי עמד בפירוט על שיקולי הענישה ועל יישומם בנסיבות המקרה. בית המשפט דן במפורט בעקרון אחידות הענישה, לא ראה לקבל את הענישה שהציעה המדינה, וקבע כי יש ליתן משקל ממשי לעונש שהוטל על איסמעיל. מאידך נקבע כי המערער הורשע בשתי עבירות נוספות על אלה שבהן הורשע איסמעיל, וקיימות בעניינו נסיבות חומרה שאינן קיימות בעניינו של איסמעיל ולכן יש לגזור עליו עונש חמור משמעותית מזה שנגזר על איסמעיל. בהכרעה זו לא ראינו להתערב. בית המשפט אף נתן משקל לגילו הצעיר של המערער ולקטינותו בעת ביצוע חלק מן העבירות. אולם בצד האמור נקבע כי האידיאולוגיה והשאיפה לפגיעה בנפש ובמדינה שעמדה בבסיס ביצוע העבירות כנגד ביטחון המדינה עדיין שרירה וקיימת וכי קיימת רמת סיכון גבוהה להישנות התנהגות עוברת חוק של המערער בעבירות אלימות בכלל ובעבירות של פגיעה בביטחון אזרחי המדינה.

בהינתן מכלול שיקולי הענישה, ומבלי לטעת מסמרות בגבולות המתחמים שנקבעו, לא מצאנו כי העונש שנגזר חורג מרמת הענישה הראויה במידה המצדיקה התערבות ערכאת הערעור.

הערעור נדחה אפוא.

ניתן היום, ב' בתמוז התשפ"ג (21.6.2023).

ש ו פ ט

ש ו פ ט ת

המשנה לנשיאה
